

Arrest

nr. 176 347 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) De mevrouw die verklaart te heten:

naam: A(...),

voornaam: H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 31/12/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op, daar het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een gebonden bevoegdheid betreft, die elke discretionaire appreciatie uitsluit.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf.* RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.2 Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de

overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord "moet" in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden "(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Zodoende dient de gemachtigde zich, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift onder meer op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen.

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast "kan" de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept), bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar "een beslissing tot verwijdering" – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen. De verwijzing van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar het arrest nr. 223.024 van 25 november 2015 van de Raad van State kan aan de bovenstaande vaststelling geen afbreuk doen. Niet alleen hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde, bovendien blijkt niet dat de thans voorliggende situatie vergelijkbaar is met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft. Zo wordt in het thans voorliggend verzoekschrift wel degelijk een schending van een hogere rechtsnorm aangevoerd (met name artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest). Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking dat de Raad zich op meerdere elementen steunt om het belang van de verzoekende partij te aanvaarden, en niet slechts op een (eventuele) schending van een hogere rechtsnorm.

De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van de verwerende partij dient aldus te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“(…) Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt: (…) (eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: (…)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met het gezins- en familieleven.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de verwerende partij er niet van om rekening te houden met internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

III.1.2.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de verwerende partij met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Voor wat betreft de bestreden beslissing is dit niet het geval.

- In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer M(...) S(...) A(...) D(...).

- In de bestreden beslissing wordt niet vermeld dat de heer M(...) S(...) A(...) D(...) ernstige medische problemen heeft, waarvoor de bijstand van zijn echtgenote erg welgekomen is.

De verwerende partij negeert aldus belangrijke feitelijke informatie.

(...)

III.3.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet 'houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

Aldus spruit niet enkel uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 E.V.R.M. voort dat de verwerende partij een afweging had moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezinsleven, maar tevens uit een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk: er dient rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze verplichting impliceert dan ook dat in een beslissing tot verwijdering op een expliciete wijze dient gemotiveerd te worden waarom het gezins- en familieleven van de betrokken persoon wordt genegeerd.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan de gezinsrealiteit die de verzoekende partij alhier in België heeft."

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"(...) Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met haar gezinsleven. Zij stelt gehuwd te zijn met de heer D(...), die ernstige medische problemen zou hebben, waardoor haar bijstand welgekomen zou zijn. Zij zou de heer D(...) al geruime tijd kennen.

(...) Op basis van de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier kan het bestaan van een effectief gezinsleven niet worden afgeleid. Vooreerst bleek verzoekster niet gekend bij de verwerende partij tot het moment dat er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld wegens illegaal verblijf op 1 december 2015. Vervolgens blijkt uit voormeld verslag dat verzoekster verklaarde zich te willen voeugen bij haar vriend. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen motivering voorzien te hebben omtrent het voor het eerst in haar verzoekschrift voorgehouden gezinsleven met haar echtgenoot, de heer D(...).

Zelfs indien er sprake zou zijn van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput. Ondanks het voorgehouden langdurige gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven. (...)"

4.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Voormeld artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij geeft in haar feitenrelaas (en tevens in haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM) aan dat zij op 18 september 2013 huwde met de heer D. en legt in dit verband een Jordaans huwelijkscertificaat voor. Zij stelt dat in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt wordt van haar huwelijk en van het feit dat de heer D. ernstige medische problemen heeft, waarvoor haar bijstand erg welgekomen is, en dat de gemachtigde aldus belangrijke informatie omtrent het gezinsleven negeert. Zij betoogt dat uit voormeld artikel 74/13 voortspuit dat de gemachtigde een afweging had moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezinsleven, en dat in de bestreden beslissing geen enkele aandacht wordt besteed aan de gezinsrealiteit die de verzoekende partij alhier in België heeft.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, met name uit een administratief verslag opgemaakt op 1 december 2015 door de federale politie, blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij werden geïnterpreteerd als volgt: *“wenst zich te vervoegen bij haar vriend”*. Al blijkt niet dat de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verwezen naar een echtgenoot – dat sprake is van een huwelijk blijkt voor het eerst uit het thans voorliggend verzoekschrift –, het blijkt wel dat de verzoekende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing op 1 december 2015 melding heeft gemaakt van het bestaan van een partnerrelatie. Ondanks het feit dat de gemachtigde zodoende wel degelijk op de hoogte was of diende te zijn van een mogelijk gezinsleven van de verzoekende partij in België met een partner, blijkt in het geheel niet dat hij hiermee heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dit nochtans vereist. De Raad gaat niet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande een formele motiveringsplicht die zou voortvloeien uit voormeld artikel 74/13, gezien ook uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de gemachtigde zou hebben rekening gehouden met *“het gezins- en familieleven”* van de verzoekende partij. Ook op het betoog van de verzoekende partij aangaande de medische problemen van haar echtgenoot wordt niet verder ingegaan, daar de verzoekende partij zich hierop slechts voor het eerst in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift heeft beroepen en stukken neerlegde.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat op basis van de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier het bestaan van een effectief gezinsleven niet kan worden afgeleid, dat de verzoekende partij niet gekend was bij haar tot het moment dat er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld wegens illegaal verblijf op 1 december 2015 en dat haar dan ook niet verweten kan worden geen motivering voorzien te hebben omtrent het voor het eerst in het verzoekschrift voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenoot. Uit het bovenstaande is echter reeds gebleken dat de gemachtigde op basis van voormeld administratief verslag wel degelijk op de hoogte was van de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het willen vervoegen van haar vriend. De verwerende partij zet geenszins uiteen op welke manier het gegeven dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van *“haar vriend”* in plaats van *“haar echtgenoot”* zou maken dat de gemachtigde geen rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij geen enkele effectieve stap heeft ondernomen *“met het oog de bescherming”* van het door haar voorgesteld gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat deze overweging een *a posteriori* motivering uitmaakt. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde deze of de andere overwegingen die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft opgenomen (zij het in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM) heeft gemaakt bij het voorbereiden of het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE